

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558704704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

groede fast til Gulvet og han blev staaende ubevægelig; thi Sværdet havde i Faldet omkasted Lygten og udslukket Lyset. Det var et Øieblik bælmørkt omkring ham, og ved Maaneskinnet, som pludselig fremlyste, saae han nu tydelig, at en hoi hvid Skikkelse bevægede sig fra den mørke Korsgang imod ham. Han ravede forfærdet tilbage og holdt sig ved den udskaarne Engel i Chorsderen for ikke at styrte til Jorden.

Den hvide Skikkelse var Saxo i Cistercienserkappen; ved Larmen af det faldende Sværd var han opvakt af sine Drømme, og nærmede sig nu for at tage Carl hjem med sig og befrie baade ham og sig selv fra den sjæleangribende Nattevagt.

»Kom, min Søn! – sagde han – det er Nok; du har trolig vaaget og bedet og mere stolet paa den almægtige Guds Kraft, end paa dig selv. Tag nu Vaabnene og følg mig! det er over Midnat.»

Carl kjendte sin faderlige Lærer og styrtede sig glad i hans Arme: »Gud skee Lov, du kom, gode Fader! – sagde han og drog Veiret frit igjen – det er dog ikke saa let, som jeg troede, at holde Vaabenvagt, og af mit Mod skal jeg ikke en andengang prale; jeg havde gjerne lobet min Vei før, men jeg kunde ikke røre en Fod.»

»Hvad frygtede du da for? Søn! – spurgte Saxo rolig, men med høitidelig Alvor, og hans ærværdige Ansigt var blegt som en Dødnings – her i Guds hellige Huus og med gudfrygtige Tanker kunne jo dog kun gode Aander være os nær, og for dem behøve vi aldrig at frygte.»

»Det syntes mig ogsaa – svarede Drengen og klyngede sig tættere op til ham – men jeg blev dog saa bange, for mig syntes, de Døde knælede rundt omkring her og holdt Messe.»

»Jeg troede ogsaa at see en kjær Henfaren – svarede Saxo med sagte Røst, medens hans Blik endnu dvælede ved Alteret – men jeg frygtede ikke; thi jeg hørte min salge Herres Stemme, som velsignede mig og kaldte mig til sig, og visselig, det bæres mig for, at han ikke har kaldet mig forgyvet. Maaskee have vi begge drømt – tilføiede han – men Drømme kunne ogsaa komme fra Herren.»

Som han sagde dette, susede det underligt over hans Hoved, og de gamle Faner bevægede sig over Absalons Grav.

Tause, gik nu Saxo og hans Lærling ud af Capellet; Drengen bar Sjøldet; og Sværdet, og Saxo den udslukte Lygte. Begge vare de besynderlig høitideligt stemte og ligesom indviede af høiere Væsner til